

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

לפני כבוד השופט אודי הקר

התובע:

עירו מוניץ

נגד

הנתבעת:

זיוה שמידט
באמצעות ב"כ עו"ד ציון בהלול

פסק דין

תביעה נזיקית בעילת פרסום לשון הרע, 75,000 ש"ח סכומה.

רקע

1. ברקע הדברים, בתמצית: התובע עו"ד במקצועו, ייצג את הגב' מוניקה טרבס (להלן: "גב' טרבס") במספר עניינים ובין היתר בקשר עם שלוש דירותיה בבניין ברח' מנחם בגין 3, ברמת גן, הידוע כמגדל "סיטי טאוור" (להלן: "הבניין").
2. הנתבעת היא בעלת זכויות בדירה בקומה 38 בבניין ומי שכיהנה מאז ינואר 2017 כחברת נציגות הדיירים בבניין (להלן: "הנציגות"). הנתבעת הייתה אף מי שניהלה את קבוצת ה WhatsApp של דיירי הבניין.
3. בין הנתבעת והנציגות לבין הגב' טרבס התגלעו סכסוכים שבעקבותיהם אף נוהלו הליכים לפני המפקחת על המקרקעין בנתניה. לא מצאתי לדון בהליכים אלו, שכן הם אינם נדרשים לצורך הכרעה בתיק זה. די אם אציין, כי במסגרת סכסוכים אלו נערכה התכתבות ענפה בין התובע – כבא כוחה של הגב' טרבס לבין הנתבעת כחברה בנציגות.
4. עניינה של תביעה זו בשני פרסומים שפרסמה הנתבעת בקבוצת ה WhatsApp של הבניין, שלטענת התובע מהווים לשון הרע:
הפרסום הראשון מיום 9.10.17 וזה לשונו: "... העו"ד של מוניקה מאיים עלינו מידי שבוע ואף הזהיר באלימות פיזית. לא ברור למה העו"ד של מוניקה מתכוון עם איומים לאלימות פיזית" (נספח י"ב לתצהיר התובע - להלן: "הפרסום הראשון")
הפרסום השני מיום 11.10.17: "גברת מוניקה... (ג) העו"ד של [ך] מאיים כל יום במיילים הזויים ומאיים באלימות פיזית". (נספח י"ג לתצהיר התובע – להלן: "הפרסום שני").
5. טענתו העיקרית של התובע היא, שבפרסומים אלו ייחסה לו הנתבעת איום בשימוש באלימות פיזית, שעה שדברים אלו אינם נכונים ומהווים לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

6. פרסומים אלו נשלחו בעקבות התכתבות שנערכה בין הצדדים בדואר האלקטרוני יומיים קודם לפרסום הראשון. ביום 7.10.17, בסופה של הודעת דוא"ל ששלח התובע, בשם מרשתו, לנתבעת (עם העתק לחברי הנציגות), העלה התובע חשש מפני פגיעה אפשרית במרשתו מצד דיירי הבניין. וכך כתב: "...אני מזהיר אותך ואת כל חברי הוועד, שההסתה המטורפת וחסרת האחריות שלך נגד מרשתי בגלל כמה אלפי שקלים שבמחלוקת, עברה את גבול הטעם הטוב והיא קרובה מאוד להגיע לאלימות פיזית כלפיה. מרשתי מרגישה מאוימת, וכל דבר שייגרם, שנובע מההשתלחות האובססיבית שלך, יהיה על אחריותך ומצפונך" (נספח י"א לתצהיר התובע).
7. בתגובה להודעה זו, באותו יום (7.10.17), השיבה הנתבעת לתובע בהודעת דוא"ל (באותה תפוצה), כך: "... אינני מבינה מה המטרה שלך בכל ההטרדות והמיילים? ובמיוחד לא הבנתי את האיומים שכתבת מצטטת: "אלימות פיזית". איומים מטרידים ומפחידים אותי מאד" (נספח י"א לתצהיר התובע).
8. בתשובה להודעה זו הבהיר התובע לנתבעת כי התכוון לחשוש מפני אלימות שתופנה כלפי מרשתו על ידי דיירי הבניין: "... בלי קשר אני חוזר ומבהיר – ההתנהלות של דיירים מסוימים כלפי מרשתי מאיימת, ולא ירחק היום שתגיע לאלימות כלפיה..." (נספח י"א לתצהיר התובע).
9. מהתכתבות זו ברור, שהתובע הזהיר את הנתבעת כי הוא חושש שההסתה שלה כלפי מרשתו והתנהלותם של דיירים אחרים כלפי מרשתו עלולה להגיע לכדי הפעלת אלימות כלפי מרשתו.
10. יומיים לאחר התכתבות זו, ביום 9.10.17, פרסמה הנתבעת, כאמור, בקבוצת ה WhatsApp של דיירי הבניין את הפרסום הראשון וביום 11.10.17 פרסמה את הפרסום השני.
11. ביום 11.10.2017, לאחר פרסומו של הפרסום השני, שלח התובע לנתבעת הודעת דוא"ל בה דרש ממנה לתקן הפרסום המהווה לשון הרע כלפיו: "היות וחלק מדיירי הבניין מכירים אותי, המשמעות היא פגיעה אישית חמורה בי, בשמי, ביושרתי ובמקצועי, העולה כדי לשון הרע באופן מובהק! הנך נדרשת לחזור בך ולהבהיר במסגרת הקבוצה, כי מעולם לא איימתי באלימות, וכן להתנצל על הדברים. במידה ולא יועבר אליי נוסח של הודעה, לאישורי, בתוך 24 שעות (היינו- עד ליום ה' בשעה 18:00) בכוונתי להגיש באופן אישי תביעת לשון הרע כנגדך, בסכום המקסימלי המותר על פי החוק. בשלב זה איני דורש פיצוי כספי, אולם אי היענות תביא להליכים משפטיים והוצאות, מהם ניתן להימנע" (נספח י"ד לתצהיר התובע).
12. הנתבעת לא נענתה לדרישתו של התובע, לא שלחה נוסח הודעה ולא פרסמה כל הודעת התנצלות או הודעת הבהרה המתקנת את האמור בפרסומים. חלף זאת שלחה הנתבעת לתובע הודעת דוא"ל בה העלתה טענות כלפיו, תוך שהבהירה, כך: "מעולם לא התכוונתי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

- שאתה מאיים באלימות פיזית", אלא כתבתי שאני לא מבינה לאיזה אלימות פיזית הכוונה שלך במייל ששלחת" (נספח י"ד לתצהיר התובע).
13. בנוסף, במקביל להתכתבותה עם התובע, פרסמה הנתבעת מיום 12.10.17 ועד ליום 16.10.17 בקבוצת ה WhatsApp צילומי מסך של ההתכתבות בינה לבין התובע ולצד הוסיפה: "את העו"ד שלך, מר עירו מוניץ, שמפוצץ אותי ברצף מטורף (כל יום שישי בערב, שבת וחגים) במיילים הזויים ושקריים לתביעות כספיות וכו' ללא סיבה ומבקש לענות לו תוך 24 שעות עם דרישות לתשובות מיידיות כאילו אני העובדת האישית שלך ושלך. כל פניה נוספת תחשב כהטרדה כפי שכתבתי לו ועדיין הוא ממשיך...". וכן:
- "אלה מיילים ואיומי תביעות שאני מקבלת מהעו"ד של מוניקה מידי יום. וככה זה מספר חודשים של איומים. קבלתי לפחות 100 מיילים עם דרישות הזיות ואיומים".
- ובפרסום נוסף: "למה אני עונה ??? 1000 מיילים ואיומים ??? אם הכל היה עובר לעו"ד של הועד הינו מזמן פושטים רגל. במיוחד עם דיירת סרבנית כמוך עם 6 דירות בבניין שאת מקבלת שכירות ונהנית על חשבוננו".
14. בסיכומיו טען התובע כי גם הפרסומים שפרסמה הנתבעת בימים 12-16 לאוקטובר 2017 מהווים לשון הרע וכי פרסומים אלו (בהם מצוין שמו) מציגים אותו באור נלעג, כמי שנוהג באופן אובססיבי, המטריד את הנתבעת בימי שבת וחג. אולם פרסומים אלו אינם חלק מעילת התביעה (וראו גם עמוד 3 לפרוטוקול, שורה 17) ולפיכך לא אדרש להם ואסתפק בהערה בעניינם.
15. מכל מקום, משמנעה הנתבעת מלפרסם הודעת התנצלות ואף לא הודעת הבהרה לפיה התובע לא איים באלימות, הגיש התובע תביעתו זו, בה תבע פיצוי ללא הוכחת נזק, בסך של 75,000 ש"ח.
16. בדיון שהתקיים לפניי ביום 30.5.18 הבהירה הנתבעת כי לאחר ששמעה את בית המשפט בדיון שהתקיים מחוץ לפרוטוקול, היא מסכימה לפרסם הודעת התנצלות ולסיים הפרשה, אולם לאור עמידתו של התובע על פיצוי כספי היא מבקשת להמשיך ולנהל את ההליך. התובע עמד על זכותו לפיצוי כספי אך הבהיר שניתן לוותר על שלב ההוכחות ולהכריע בתיק על יסוד הסיכומים שיוגשו בתיק. הנתבעת ביקשה לקיים חקירות וקבעתי להוכחות.
17. מטעם התובע הגישו תצהירים ונחקרו התובע והגב' טרביס. מטעם הנתבעת הגישו תצהירים ונחקרו הנתבעת עצמה וכן שני דיירים בבניין שהיו חברים בקבוצת ה WhatsApp: גב' אורלי אלנר ומר לירן נוחי. תצהיריהם של שני דיירים נוספים (מר רמי רוזניק ומר אלעד כהן) נמשכו מהתיק ולפיכך לא נדרשתי לתצהירים אלו ולא נתתי להם כל משקל.
18. לאחר הגשת סיכומי התובע שלחה הנתבעת "הודעה" לבית המשפט. הנתבעת הודיעה, כי ביום 29.1.19 היא פרסמה הודעת דוא"ל לכלל דיירי הבניין. כותרת ההודעה: "הבהרה" ובהודעה כתבה כך: "למען הסר ספק, הריני להבהיר שההודעה שנכתבה בקבוצת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

הוואטסאפ בחודש אוקטובר 2017 בה הוזכר הביטוי "אלימות פיזית": יש להבהיר שעו"ד מר עירו מוניץ לא איים עלי באלימות פיזית אלא התכוון להזהיר דיירים מפני אלימות פיזית כלפי מרשתו.

כוונתי הייתה שלא היה לי ברור כיצד הסיק עו"ד מוניץ שיש כביכול "אלימות פיזית על מרשתו". ככל שמישהו הבין את הודעתי באופן אחר – יופנה להבהרתי זו" (להלן: "הודעת ההבהרה"). נוסח הודעת ההבהרה אינו מקובל על התובע ולא קיבל את אישורו של בית המשפט.

19. משהעלה התובע טענות בדבר הודעת ההבהרה, פרסמה הנתבעת הודעת נוספת בדואר האלקטרוני המופנית לכל דיירי הבניין. כותרתה של הודעה זו: "התנצלות בפני עו"ד מוניץ" וזו לשונה: "דיירים שלום, ביום 11.10.17, פורסמה על ידי בקבוצת הוואטסאפ של הבניין, הודעה המתייחסת לעורך דינה של הגב' מוניקה טרבס, עו"ד עירו מוניץ. בהודעה זו, כתבתי בשגגה כי עו"ד מוניץ "מאיים באלימות פיזית"... למען הסר ספק, יובהר כי לא הבנתי את כוונתו, ומפני החשש לביטוי "אלימות פיזית" אותה הזכיר עו"ד מוניץ בהודעתו, התכוונתי לשאול מה הייתה כוונתו בביטוי הנ"ל. אבקש להבהיר שוב, כי עו"ד מוניץ לא איים עלי באלימות פיזית ואני מתנצלת בפני עו"ד מוניץ על ביטוי זה שנכתב בשגגה" (להלן: "הודעת ההתנצלות").

20. הצדדים הגישו סיכומיהם ועתה התיק בשל להכרעה.

תמצית טענות הצדדים

21. לטענת התובע (בתמצית): פרסומיה של הנתבעת מהווים לשון הרע כהגדרת עוולה זו בחוק. הנתבעת מודה כי פרסומיה אינם נכונים וטענותיה אינן מהוות הגנה מפני תביעת לשון הרע. הקשר בינו לבין הנתבעת היה כבא כוחה של הגב' טרבס ולא היה לו כל עניין אישי בסכסוך. הוא איפשר לנתבעת לתקן הפרסום ולהתנצל מבלי שדרש פיצוי כספי. משנמנעה הנתבעת מלהתנצל ולתקן הפרסום הגיש תביעתו זו.

22. הנתבעת טוענת (בתמצית): הפרסומים אינם "לשון הרע" כהגדרת עוולה זו בחוק. שמו של התובע לא הוזכר בפרסומים, פרשנותה לפרסומים אינה כי ייחסה לתובע איום באלימות, אלא שהיא תהתה לאיזו אלימות מתכוון התובע, יש לבחון הפרסומים בהקשרם הכולל כחלק מהתכתבות ענפה בין הצדדים וכחלק מסכסוך מתמשך בינה לבין הגב' טרבס. לטענתה הגב' טרבס נמנעת מלשלם את חלקה לנציגות והתובע הטריד אותה באינספור הודעות לרבות בסופי שבוע וחגים, תוך שימוש בלשון בוטה. כן יש לקחת בחשבון את העובדה שיתכן וקשיים בשפה גרמו לה שלא להבין כראוי את התובע ושלא להתנסח כראוי בפרסומים. לטענת הנתבעת דיירי הבניין שנחשפו לפרסומים לא הבינו אותם ככאלו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

המייחסים לתובע איום באלמות. עוד טוענת הנתבעת כי היא חוסה תחת ההגנות שבסעיפים 14 ו-15 לחוק לשון הרע: "הגנת האמת בפרסום" ו"הגנת תום הלב".

דין

23. דין התביעה להתקבל בחלקה, במובן זה שאני קובע כי הנתבעת פרסמה נגד התובע פרסומים המהווים לשון הרע (הגם שלא ברף הגבוה) אולם מצאתי להפחית מסכום התביעה באופן משמעותי.

כמצוות המחוקק בכל הנוגע לתובענות המתנהלות בסדר דין מהיר, לא אדרש לכלל הטענות של הצדדים אלא עד כמה שהן חיוניות להכרעה. כן לא אדרש לטענות המהוות הרחבת חזית.

24. הפסיקה קבעה ארבעה שלבים הנדרשים לבחינת התקיימותה של עוולה נזיקית של לשון הרע ולקביעת תוצאותיה (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, נח(3) 558 (2004), ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008)):

הראשון – האם הפרסום מהווה "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"); השני – האם הדברים מהווים "פרסום" על פי סעיף 2 לחוק; השלישי – האם למפרסם עומדות ההגנות המפורטות בחוק, שבהתקיימן תישלל אחריותו של המפרסם; ואחרון – ככל שנקבע שפורסם לשון הרע ושהמפרסם איננו חוסה בצלן של ההגנות הקבועות בדין, יש לקבוע מהו הסעד הראוי אותו יש לפסוק לטובת התובע.

פרסומיה של הנתבעת מהווים לשון הרע

25. הודעות ה WhatsApp שפרסמה הנתבעת בקבוצת דיירי הבניין בוודאי מהוות "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק. הנתבעת אף אינה טוענת אחרת. עם זאת הנתבעת טוענת כי הודעות אלו אינן נכללות בהגדרת "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק. מצאתי לדחות טענות הנתבעת לעניין זה. אנמק:

26. בפרסומיה מייחסת הנתבעת לתובע, עו"ד במקצועו, איומים באלמות, המהווים עבירה פלילית, שעה שאיומים כאלו לא היו. הנתבעת אף הודתה בכך שהתובע לא איים באלמות מצדו (נספח י"ד לתצהיר התובע, הודעת ההבהרה והודעת ההתנצלות) אך נמנעה מלתקן הפרסום. זאת עשתה רק בסמוך להגשת סיכומיה, הגם שנתבקשה לעשות כן כבר בסמוך לפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

27. האשמת שווא של אדם באיום באלימות, היא ודאי בגדר לשון הרע, כהגדרתו הרחבה בסעיף 1 לחוק. יש בפרסום זה כדי לבזות ולהשפיל את התובע ואף לפגוע במשלח ידו ובעיסוקו, כעורך דין.

28. טענת הנתבעת כי שמו של התובע אינו מופיע בפרסומים אומנם נכונה, אך אין בה להועיל לה. הנתבעת מודה כי חברי הנציגות ידעו כי התובע הוא "עורך הדין" אליו היא מתכוונת בפרסומים (ראו סעיף 24 לסיכומיה). התובע העיד, כי דיירים נוספים החברים בקבוצת ה WhatsApp הכירו אותו וידעו כי הוא מייצג את הגב' טרבס. מכל מקום, בפרסומים אחרים בקבוצת ה WhatsApp ציינה הנתבעת את שמו של התובע כעורך דינה של הגב' טרבס (נספח ט"ו לתצהיר התובע), כך שמי שנחשף לפרסומים יכול היה לדעת למי כיוונה הנתבעת בפרסומיה.

29. טענת הנתבעת כי ניתן לפרש את הפרסומים כ"שאלה לגיטימית בדבר כוונתו של התובע" אינה יכולה להתקבל אף היא. לא לעניין הפרסום הראשון ויותר מכך לעניין הפרסום השני. לשון הפרסומים ברורה ומלשון זו עולה כי הנתבעת מייחסת לתובע איום באלימות: **"העו"ד של מוניקה מאיים עלינו מידי שבוע ואף הזהיר באלימות פיזית"**, **"העו"ד שלך מאיים כל יום במיילים הזויים ומאיים באלימות פיזית"**.

לכך אוסיף, כמפורט להלן, כי בקביעה האם פרסום מהווה לשון הרע, יש לבחון הפרסום במבחן אובייקטיבי: כיצד הפרסום מתפרש על ידי האדם הסביר. אומד דעתו של המפרסם אינו משפיע על ההכרעה בסוגיה זו (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן (31.3.05), ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' (4.3.04)).

30. גם הטענה כי לא הבינה את הודעת התובע מיום 7.10.17 (נספח י"א לתצהיר התובע) נדחית. ההודעה ברורה ונהירה. התובע הבהיר כי מרשתו חשה מאוימת וכי הוא חושש מאלימות פיזית כלפיה. לא ניתן להבין מהודעה זו כי התובע מאיים בעצמו לנקוט באלימות. אוסיף, כי הפרסומים אף נעשו לאחר שהתובע פנה לנתבעת והבהיר לה כי בהודעה זו התכוון לכך שהוא חושש מאלימות שתופנה כלפי מרשתו (נספח י"א לתצהיר התובע). למעלה מן הצורך אוסיף, כי דומה שטענה זו מתייתרת נוכח הודעת ההבהרה והודעת ההתנצלות ששלחה הנתבעת.

אני אף דוחה את ניסיונה של הנתבעת להיבנות מהטענה כי לא הבינה את ההודעה או כי לא התכוונה לייחס לתובע איומים בשל כך ש"יכולה להיות בעיה מסוימת בהבנת השפה" (סעיף 20 לסיכומיה). מחקירתה של הנתבעת התרשמתי כי הנתבעת בקיאה בשפה העברית וכי הנתבעת מדייקת בדבריה. כך גם העידה העדה מטעמה, הגב' אורלי אלנר (עמוד 15 לפרוטוקול, שורה 30). הנתבעת קוראת וכותבת בעברית רוטה ואת ההערות שרשמה על גב תצהירה (לקראת דיון ההוכחות) רשמה היא בשפה העברית (עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 6-6). טענותיה בדבר מקום לידתה ושפת אמה מעלות תהיות לא מבוטלות (עמוד 31

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

לפרוטוקול). גם לו היה ממש בטענתה זו של הנתבעת, הרי שלאור הבהרתו של התובע (נספח י"א לתצהירו) היא בוודאי הבינה את כוונתו ולאחר פניית התובע היה בידה אף לתקן את "חוסר ההבנה" – זאת היא לא עשתה אלא בסמוך להגשת סיכומיה.

31. הטענה כי כל הדיירים שנחשפו לפרסום לא הבינו אותו ככזה המייחס לתובע איום באלימות לא הוכחה. בעדותה של הגב' אלנר, היא לא הבהירה מה היא הבינה מהפרסום (עמוד 16 לפרוטוקול שורות 22-28) ועדותה לעניין זה מעלה תהיות. מכל מקום, לא ניתן להוכיח מעדות זו (ועדותו של מר לירן נוחי, שהתובע וויתר על חקירתו) כיצד פירשו כלל חברי הקבוצה את הפרסומים. עסקינן בקבוצה המונה דיירים רבים בבניין בו למעלה מ-200 דירות (עמוד 16 לפרוטוקול, שורה 31).

32. אוסיף, כי טענה זו (שדומה כי נזנחה בסיכומי הנתבעת) אינה יכולה לסייע לנתבעת ממילא, שכן ההכרעה מהו פרסום המהווה לשון הרע אינה נבחנת על פי פרשנותם של דיירי הבניין את הדברים ואף לא על פי פרשנות הצדדים, אלא על פי המשמעות הסבירה שבית המשפט מיחס לפרסום:

"בניתוח שאלה זו, "המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מיחס למילים" (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337) אלא שבית משפט, בעת שהוא בא לפרש ביטוי מלעז, אינו בוחן את כוונותיו של המפרסם, אף לא את האופן בו הבינו את הביטוי הנפגע או השומעים-בפועל (ראו ע"א 257/57 אפלבוים נ' בן גוריון, פ"ד יד 1205, 1215; פרשת תומרקין הנ"ל, בעמ' 337; אולם ראו חריג לכך בסעיף 16(ב)(3) לחוק איסור לשון הרע). השאלה המכרעת היא אובייקטיבית, לאמור – יש לתור אחר המובן הטבעי והרגיל של הפרסום בעיני האדם הסביר (ראו גם ע"א הארץ, בעמ' 300). כך לגבי פרשנות הביטוי, וכך לגבי עצם השאלה האם יש בו, בביטוי, כדי להוות "לשון הרע" (ראו גם ע"א 809/89 משעור נ' חביבי, פ"ד מז(1) 1, 7).".

(רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.06)).

33. טענת הנתבעת כי היה בידי התובע לפרסם באמצעות גב' טרבס הודעת הכחשה אינה רלוונטית אף היא לשאלה האם הפרסומים מהווים לשון הרע אם לאו. אין בכך שבאפשרותו של התובע לפרסם הודעת הכחשה (בקבוצת ה-WhatsApp) באמצעות הגב' טרבס, כדי לשנות את העובדה שהפרסומים שפרסמה הנתבעת מהווים לשון הרע ואין בכך כדי לגרוע מחובתה של הנתבעת לפרסם בעצמה הודעת תיקון והתנצלות. אוסיף, כי אין דומה הודעת תיקון והתנצלות הנשלחת מטעם מי שפרסם את הפרסום המקורי להודעת התגוננות הנמסרת מפי מושא הפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

34. גם התייחסותה של הנתבעת לרקע ולהקשר של הפרסומים אינה יכולה לסייע לה לעניין הקביעה האם פרסומיה מהווים לשון הרע (גם אם יש בה להשפיע על גובה הפיצוי). גם אם בינה לבין הגב' טרבס סכסוך מתמשך, גם אם בין הצדדים הוחלפו מכתבים רבים בהם נקטו הצדדים בשפה קשה האחד נגד השני וגם אם חשה כי התובע הטריד אותה בפניות חוזרות ונשנות, אין בכך להתיר לנתבעת לפרסם פרסומים שאינם נכונים אודות התובע.
35. לאור האמור מצאתי לדחות את טענות הנתבעת ואני קובע, כי בפרסומיה פרסמה הנתבעת לשון הרע נגד התובע (גם אם אינו ברף הגבוה של עוולה זו).
36. לסיום פרק זה, למעלה מן הצורך, אתייחס בקצרה לטענת התובע, כי גם הפרסומים הנוספים שפרסמה הנתבעת בין הימים 16-12 לאוקטובר 2017 הם לשון הרע: פרסומים אלו אינם חלק מעילת התביעה כפי שהוגשה ומשנשאל התובע בחקירתו מה הם הפרסומים להם הוא מתייחס בכתב התביעה הוא לא כלל בתוכם פרסומים אלו (עמוד 3 לפרוטוקול, שורה 17).
37. טענה זו אף לוקה בכשלים: בפן הדיוני - קיים קושי משמעותי בבחינת הטענה. התובע העתיר על בית המשפט אסופת פרסומים וביקש לקבוע כי פרסומים אלו, כמכלול, הם לשון הרע. דרך פעולה זו אינה אפשרית דיונית. נכון הוא, כי על מנת לבחון האם ביטוי הוא מלעז, יש לבחון בכללותו ובהקשרו (ע"א 9462/04 מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד ס(4) 13, 22 (2005)), אולם לאחר הבנת המכלול, על התובע לשוב לביטוי עצמו אשר לטענתו מהווה לשון הרע ואין הוא יכול להסתפק בהפניה כללית לתכתובות ולטעון כי הן מלעזות באופן כוללני, ללא הפניה לביטוי ספציפי.
- בפן המהותי – אין לנתק תכתובות אלו מהקשרן ומחלופת הדברים הקשים בין הצדדים. השאלות האם עסקינן בלשון הרע והאם הנתבעת חוסה תחת ההגנות שבחוק ביחס לפרסומים אלו, אף לא נתבררו די צרכן בגדרו של הליך זה. בנסיבות אלו אני דוחה את טענות התובע ביחס לפרסומים אלו.

פרסומיה של הנתבעת אינם חוסים תחת ההגנות שבחוק

38. לטענת הנתבעת פרסומיה חוסים תחת הגנת סעיף 14 לחוק – "טענת האמת בפרסום" ותחת הגנת סעיף 15 לחוק – "טענת תום הלב". כמפורט להלן, הנתבעת לא הוכיחה קיומן של הגנות אלו.
39. המחוקק הביע את עמדתו בדבר נקודות האיזון הנראות לו כראויות ביחס שבין הזכות לשם טוב לחופש הביטוי. כך קבע המחוקק, כי פרסום שיש בו לשון הרע הוא אסור והוא אף מהווה עוולה אזרחית ובמקרים מסוימים אף עבירה פלילית. אולם, האיסור אינו מוחלט. המחוקק הכיר בכך שפרסומים מסוימים יהיו מותרים, על אף שיש בהם לשון הרע (סעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

13 לחוק). וכי קיימים פרסומים, שבגינם יש למפרסם הגנה, ובכלל זה ההגנות שבסעיפים 14 ו-15 לחוק.

המחוקק קבע כי הזכות לשם טוב וחופש הביטוי אינן זכויות מוחלטות וכי יש לאזן בין זכויות אלו, תוך שקבע כי יש לעשות ה"איזון עדין בין ערכי היסוד המתנגשים" בעיקר בעת בחינת ה"הגנות" הקבועות בחוק (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא (22.10.89); ע"א 1104/00 אפל נ' חסון ואח' (10.1.02)). הפעלת שיקול הדעת במלאכת איזון זו מושפעת משיקולים מגוונים:

"במסגרת פרשנות ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע ויישומן בכל מקרה לגופו עשויה מלאכת האיזון השיפוטית להיות מושפעת, בין היתר, מן השאלות האלה: עד כמה עוסק הפרסום בדמות ציבורית ובקשר לנושא המעורר עניין ציבורי, מהי התועלת הציבורית שבפרסום, עד כמה הפרסום ברבים תוך פגיעה בשמו הטוב של הנפגע היה רלוונטי ונחוץ להשגת התועלת הציבורית, והאם התועלת שבפרסום גוברת על הנזק הצפוי לשמו הטוב של הנפגע ... במקרים מתאימים שבהם הפרסום נוגע לדמות ציבורית בקשר לענייני ציבור ובנסיבות שבהן התועלת הציבורית מן הפרסום היא משמעותית וחשובה, יש ליתן משקל מיוחד ונכבד (אף כי לא בהכרח מכריע) לחופש הביטוי ולזכות הציבור לדעת, וזאת במסגרת פרשנות ההגנות בחוק ויישומן". (עניין אפל לעיל).

40. לאחר ששקלתי טענות הצדדים ונסיבותיו של מקרה זה, לא מצאתי כי מקרה זה נמנה על המקרים בהם עומדת לנתבעת ההגנות שבחוק וכי אין לבכר במקרה זה את חופש הביטוי של הנתבעת על הזכות לשם טוב של התובע, לעניין הפרסומים מושא התביעה.

41. כמפורט להלן, הפרסומים אינם אמת ולפיכך לנתבעת לא עומדת הגנת סעיף 14 לחוק. לנתבעת אף לא עומדת הגנת "תום הלב", שעה שפרסומיה לא נעשו בתום לב והם אינם נכללים בגדרם של סעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

הגנת האמת בפרסום – סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע:

42. אשר להגנת "אמת הפרסום", מכוח סעיף 14 לחוק, הרי שהתובעת לא פירטה טענותיה בעניין זה ואף דומה כי זנחה טענה זו בסיכומיה. עם זאת, למעלה מן הצורך, אדרש לה בקצרה.

43. סעיף 14 לחוק קובע, כי: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

44. על המבקש להסתמך על הגנה זו להוכיח התקיימותם של 2 תנאים מצטברים, האחד - שהיה אמת בפרסום; השני - שהיה בפרסום עניין לציבור: "הרציונל למתן הגנה לפרסום אמיתי שיש בו עניין ציבורי טמונה בהנחה כי בעניינים בעלי משמעות ציבורית עדיף גילוי האמת, גם אם יש בכך פגיעה בפרט, אשר כלפיו מוטחים דברי ביזוי והשפלה. לא כך הוא, כאשר מדובר בפרסום אמיתי שאין בו עניין לציבור, או בפרסום שקרי, אפילו יש בו מימד של עניין לציבור" (פרשת נודלמן לעיל).

45. הנטל להוכיח אמיתות הפרסום מוטל על הנתבעת (ראו עניין נדלמן לעיל). בענייננו, כמפורט לעיל, לא רק שהנתבעת לא הוכיחה כי היה אמת בפרסום, אלא שהנתבעת הודתה כי התובע לא איים עליה באלימות ועל כן, הלכה למעשה, הודתה שהפרסום לא היה אמת.

46. גם אם אקבל את טענתה של הנתבעת (אותה איני מקבל) כי לא הבינה את כוונתו של התובע במכתבו הראשון מיום 7.10.17 (נספח י"א לתצהירו), הרי שלאחר ההבהרה מאותו יום היא בוודאי הבינה שהתובע התכוון לכך שהוא חושש מפני אלימות כלפי מרשתו ולא שהוא מאיים לנקוט באלימות.

הנתבעת עצמה, בזמן אמת, העידה כי הבינה את כוונתו של התובע, ובהודעתה מיום 11.10.17 (נספח י"ד) אף כתבה: "מעולם לא התכוונתי שאתה מאיים באלימות פיזית" וכן: "מי בכלל מאיים על מוניקה?". דברים אלו אף עולים מהודעת ההבהרה והודעת ההתנצלות שניסחה ("כוונתי הייתה שלא היה לי ברור כיצד הסיק עו"ד מוניץ שיש כביכול 'אלימות פיזית על מרשתו'...").

בנסיבות אלו הפרסומים מהם עולה כי התובע איים באלימות בוודאי אינם יכולים להיחשב כפרסומי אמת.

47. משקבעתי כי הפרסומים אינם אמת ממילא הנתבעת אינה חוסה תחת ההגנה שבסעיף 14 לחוק.

הגנת "תום הלב" - סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע:

48. הנטל להוכיח כי פעל בתום לב מוטל על הנתבע (המפרסם) ובסעיף 16 לחוק, קבע המחוקק חזקות להוכחת קיומו של תום הלב או שלילתו. בענייננו לא מצאתי כי הנתבעת עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה והחזקות שבחוק, הן בסעיף 16(א) והן בסעיף 16(ב) פועלות לרעתה. אבאר:

49. סעיף 16 לחוק קובע:

" 16 נטל ההוכחה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום-לב.

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום-לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת, והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא, אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

50. על פי סעיף 16 (א) לחוק, על המבקש להיכלל בחזקה זו להוכיח, כי הפרסום נעשה בנסיבות המפורטות בסעיף 15 לחוק ובנוסף שהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן הנסיבות. בענייננו הנתבעת לא הוכיחה את שני היסודות האמורים.

51. מצאתי לדחות טענת הנתבעת כי הוראות סעיפים 15(2) ו-15(3) לחוק חלים על מקרה זה. לא מצאתי כי היחסים שבין הנתבעת לכל חברי הקבוצה הטילו על הנתבעת "חובה חוקית, מוסרית או חברתית" לפרסם את הפרסומים לכל חברי הקבוצה, לבטח לא כשעסקינן בפרסומים שאינם נכונים. תוכנם של הפרסומים לא היה סביר ביחס לחובת הפרסום הנטענת (ככל שהיא קיימת). כן לא מצאתי כי הפרסום נעשה לשם "הגנה על עניין אישי כשר". גם אם הייתי מקבל את טענת הנתבעת כי היה לה עניין אישי כשר בפרסומים נגד הגב' טרבס, וודאי שלא היה לה עניין בפרסומים שאינם אמת כלפי בא כוחה (התובע). גם אם היה בידי הנתבעת, כחברת הנציגות, לפרסם פרסומים אינפורמטיביים ונכונים על ההליכים המתנהלים בין הצדדים אין בכך להתיר לה לפרסם פרסומים שאינם נכונים על התובע שאינם נדרשים לעניין.

52. לכך אוסיף, כי העובדה שפרסמה פרסום שאינו אמת ואף בחרה שלא לתקנו מיד לאחר שנדרשה לעשות כן יכולה אף היא לפגוע בטענתה כי פעלה בתום לב (ראו הדעות השונות לעניין זה בדנ"א 2121/12 פלוני נ' אילנה דיין (18.9.14)).

53. מנגד, החזקה הקבועה בסעיף 16(ב) לחוק תומכת במסקנה שהפרסומים אינם יכולים ליהנות מהגנת תום הלב שבסעיף 15 לחוק. לאור הכרעתי לעיל, כי הפרסום לא היה אמת וכי הנתבעת לא האמינה באמיתותו, ממילא קמה החזקה שבסעיף 16(ב)(1) לחוק, לפיה הפרסום נעשה שלא בתום לב. גם החזקה שבסעיף 16(ב)(2) תומכת במסקנה זו, שעה שהנתבעת לא נקטה, לפני הפרסום, באמצעים סבירים על מנת לבדוק אמיתות הפרסום.

54. בנסיבות אלו הנתבעת לא הוכיחה התקיימותן של ההגנות שבחוק ומשקבעתי כי פרסמה לשון הרע וכי היא אינה חוסה תחת הגנות אלו, דין התביעה להתקבל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

גובה הפיצוי

55. משקבעתי כי הנתבעת פרסמה לשון הרע וכי היא אינה יכולה לעשות שימוש בהגנות הקבועות בחוק, אדרש לשאלת גובה הפיצוי שעל הנתבעת לשלם לתובע.
56. לא הוכח כי נגרם לתובע נזק (ממוני) מהפרסומים והדבר אף לא נטען, על כן בחר התובע לתבוע פיצוי סטטוטורי - ללא הוכחת נזק, מכוח סעיף 7(א) לחוק, בגין הפגיעה בשמו הטוב. מהבחינה העיונית הדבר אפשרי אולם בקביעת הפיצוי יש לבחון כל מקרה ונסיבותיו.
57. בקביעת גובה הפיצוי נקבעו בפסיקה מספר שיקולים אותם יש לקחת בחשבון:
- "בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הנזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, והתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהקיפו, באמינותו, במידת פגיעתו, ובהתנהגות הצדדים..."** (פרשת בן גביר לעיל).
58. בענייננו, לאחר ששקלתי שיקולים אלו, אני סבור כי מקרה זה אינו מצוי בין התביעות המזכות פיצוי ברף הגבוה.
59. נתתי דעתי להיקף הפגיעה בתובע, עוצמת ההשפלה שסבל, טיב הפרסום, היקפו, העובדה שלא נגרם לתובע נזק ממוני ולכך שהגם שהפרסומים פגעו בשמו אינני סבור שחברי הקבוצה, שנחשפו לפרסומים, סבורים שהוא עו"ד אלים, מאיים ומטריד. זאת, בין היתר, לאור הקשרם של הדברים, שפורסמו במסגרת סכסוך בין הנתבעת והנציגות לבין הגב' טרבס. כן התחשבתי בהקשרם של הדברים לעניין ההתכתבות בין התובע לנתבעת בה שני הצדדים עשו שימוש בשפה קשה זה כלפי זה. מנגד, נתתי ליבי להתנהלותה של הנתבעת, כמפורט לעיל ולכך שבחרה שלא לפרסם הודעת הבהרה בזמן אמת ואף לא לאחר שהוגשה התביעה. לא התעלמתי מכך שהנתבעת פרסמה הודעת הבהרה והודעת התנצלות אך זאת עשתה לאחר זמן רב ורק עם הגשת סיכומיה.
60. לאור כל האמור, בנסיבות העניין ולאחר בחינת כל טיעוני הצדדים, מצאתי לחייב הנתבעת בתשלום פיצוי בסך של 8,500 ש"ח.
61. בנוסף, לאחר שבחנתי טענות הצדדים לעניין נוסח ההודעות שפרסמה הנתבעת עד עתה ולאור זאת שההודעה לא פורסמה בקבוצת ה WhatsApp בה פורסמו ההודעות מושא התביעה, אלא בדואר האלקטרוני, מצאתי לחייב הנתבעת בפרסום הודעת התנצלות נוספת, אשר תפורסם בקבוצת ה WhatsApp של דיירי הבניין. נוסח ההודעה יהיה כדלקמן:
- "דיירים שלום, במהלך חודש אוקטובר 2017 פרסמתי בקבוצה זו הודעות המייחסות לעורך דינה של הגב' מוניקה טרבס, עו"ד עירו מוניץ, שימוש באיומים. הודעות אלו לא**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-10-35328 מוניץ נ' שמידט

היו נכונות, אני מתנצלת בפני עו"ד מוניץ על כך ואני חוזרת בי מהאמור בהן. אני מבהירה, כי עו"ד מוניץ לא איים עלי מעולם באלימות פיזית או בכל דרך אחרת" (להלן: "נוסח ההודעה").

סוף דבר

62. נוכח כל האמור לעיל, התביעה מתקבלת בחלקה.
63. הנתבעת (הגבי שמידט) תשלם לתובע (מר מוניץ) פיצוי בסך כולל של 8,500 ש"ח. כן תשלם הנתבעת לתובע הוצאות משפט בסך של 1,882 ש"ח ושכ"ט עו"ד (על הצד הנמוך) בסך כולל של 5,000 ש"ח, זאת בשים לב לסכום התביעה, לסכום הפיצוי שנפסק, להתנהלותם של הצדדים בהליך, לכך שההליך נוהל עד תומו וכלל הוכחות וסיכומים בכתב, לעובדה כי הנתבעת פרסמה הודעת ההבהרה והודעת ההתנצלות ולעיתוי פרסומן של הודעות אלו, להסכמת הנתבעת לפרסם הודעת התנצלות בתחילת ההליך (ללא תשלום פיצוי כספי) וסירובה לפרסמה בטרם פתיחת ההליך, שעה שהתובע הציע לה לעשות כן ולייתר בכך ההליך.

עד ליום 20.6.19 תפרסם הנתבעת בקבוצת ה WhatsApp של דיירי הבניין, בה פורסמו הפרסומים מושא תיק זה, הודעת התנצלות בנוסח המפורט בסעיף 61 לפסק דין זה לעיל. הסך של 500 ש"ח שהפקידה הנתבעת בתיק להבטחת הוצאות העדים, בצירוף פירותיו, יועבר לידי התובע אשר ידאג להעבירו לידי הגבי טרנס.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ט, 20 מאי 2019, בהעדר הצדדים.

א/צ' ה"ח
אודי הקר, שופט

